

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
A. G. Riddle
THE ATLANTIS PLAGUE

Copyright © 2013 by A. G. Riddle
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01686-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

A. G. RIDL

TAJNA
ATLANTIDE

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Ovaj roman je plod mašte, izuzev delova koji to nisu.

*Neustrašivim dušama spremnim
da rizikuju čitajući nepoznate pisce*

PROLOG

PRE 70.000 GODINA

BLIZU DANAŠNJE SOMALIJE

Naučnica je otvorila oči i protresla glavom da bi razbistrila misli. Brod ju je prerano probudio. *Zašto?* Proces buđenja je obično tekao postepenije, izuzev... Gusta magla u njenoj cevi malo se razišla. Uočila je treperavo crveno svetlo na zidu – znak za uzbunu.

Cev se otvorila. Hladan vazduh nahrupio je oko nje. Ujedao je za kožu i razvejavao poslednje pramičke bele magle. Izašla je iz cevi i stala na ledeni metalni pod. Zateturala se ka komandnoj ploči. Iskričavi talasi zelene i bele svetlosti potekli su s nje, kao iz fontane šarenih svitaca. Okružili su joj šaku. Mrdnula je prstima. Ekran na zidu je smesta reagovao. Da – hibernacija od deset hiljada godina okončala se petsto godina ranije. Pogledala je na dve prazne cevi kraj sebe, a zatim i na poslednju, u kojoj je bio njen saradnik. Procedura buđenja započeta je i u njoj. Brzo je pomerala prste, u nadi da će je zaustaviti. Zakasnila je.

Poslednja cev se uz šištanje otvorila. „Šta se dogodilo?“

„Nisam sigurna.“

Izvadila je mapu sveta i nizove statističkih podataka. „Imamo populacionu uzbunu. Možda je događaj koji izaziva izumiranje.“

„Šta je izvor?“

Izdvojila je ostrvce okruženo gigantskim oblakom crnog dima. „Supervulkan blizu ekvatora. Globalna temperatura je u osetnom padu.“

„Koje su ugrožene podvrste?“, pitao je njen saradnik kad je istupio iz cevi i doteturio se do kontrolne stanice.

„Samo jedna, 8472. Na središnjem kontinentu.“

„To je razočaravajući razvoj događaja“, rekao je. „Obećavali su.“

„Slažem se.“ Odgurnula se od konzole kad je procenila da može da stoji bez oslanjanja. „Želela bih da vidim šta se tamo događa.“

Saradnik ju je počastio ljubopitljivim pogledom.

„Samo ću prikupiti uzorke.“

Veliki brod je četiri sata kasnije bio na drugoj strani malog sveta. Naučnica je pričvrstila poslednju kopču zaštitnog odela u komori za dekontaminaciju. Namestila je šlem i ustala. Čekala je da se vrata otvore.

Uključila je mikrofon. „Proba zvuka.“

„Zvuk funkcioniše“, oglasio se saradnik. „Dobijam i video-signal. Spremna si za polazak.“

Vrata su se razdvojila, otkrivajući peščanu plažu. Sedam metara dalje počinjao je debeli sloj pepela, koji se protezao do kamenog grebena.

Naučnica je podigla pogled ka potamnelom i pepelom prekrivenom nebu. Preostali vulkanski pepeo u atmosferi pašće na tle. Sunčeva svetlost će se vratiti, ali će tada biti prekasno za najveći deo stanovnika planete, uključujući i podvrstu 8472.

Otpešačila je do vrha grebena. Osvrnula se ka masivnom crnom brodu, nasukanom na plaži kao groteskno veliki mehanički kit. Svet je bio taman i nepomičan, kao na beživotnim planetama na koje je nailazila u vasijskim istraživanjima.

„Poslednji znaci života zabeleženi su odmah ispod grebena, na dva-pet stepeni.“

„Primljeno“, rekla je. Polako se okrenula u skladu s uputstvima i nastavila žustrim korakom.

Ispred nje je bila ogromna pećina okružena kamenjarem. Sloj pepela je tu bio deblji nego na plaži. Nastavila je ka pećini. Napredovala je nešto sporijim tempom, zbog čizama koje su se klizale po pepelu i kamenju. Imala je utisak da korača po staklu pokrivenom sitnim perjem.

Nadomak ulaza u pećinu nagazila je na nešto što nije bio pepeo ili kamen, već meso i kost. Stajala je na nečijoj nozi. Ustuknula je za korak. Sačekala je da se ekran u šlemu prilagodi.

„Vidiš li ovo?“, pitala je.

„Vidim. Izoštiri sliku na svom ekranu.“

Slika se izoštrila. Ugledala je desetine tela, nagomilanih na ulazu u pećinu. Mršavi crni leševi stapali su se sa stenama ispod njih. Pepeo, koji je padao po njima, napravio je uzvišenja i udoline koje su izdaleka ličile na izdžikljalo korenje džinovskog stabla.

Iznenadila se kad je videla da su tela nedirnuta. „Neverovatno. Nema znakova kanibalizma. Poznavali su se. Pretpostavljam da su bili pripadnici plemena sa istim moralnim nazorima. Mislim da su se dovukli ovamo, do mora, u potrazi za skloništem i hranom.“

Njen saradnik je prebacio ekran na infracrveni spektar da bi se uverio da su svi mrtvi. Tim potezom poslao joj je nemu poruku: nastavi dalje.

Sagnula se i dohvatila mali valjak. „Uzimam uzorak.“ Prinela je cilindar najbližem telu. Uspravila se i progovorila zvaničnim glasom kad je uzela uzorak. „Alfa modul, Naučni dnevnik ekspedicije, zvanični zapis: Preliminarno posmatranje potvrđuje da se podvrsta 8472 suočava s događajem koji je može dovesti do iščeznuća. Sumnja se da je kriza izazvana erupcijom supervulkana i njome podstaknutom zimom. Vrsta je evoluirala približno 130.000 lokalnih godina pre datuma ovog dnevničkog zapisa. Pokušavam da uzmem uzorak od poslednjeg preživelog primerka.“

Okrenula se i ušla u pećinu. Svetiljke na obe strane šlema su sijale, otkrivajući unutrašnjost. Leševi su ležali zbijeni uza zidove. Na infracrvenom ekranu nije bilo znakova života. Zašla je dublje u pećinu. Leševi su prestajali nekoliko metara od ulaza. Spustila je pogled i ugledala tragove. Da li su skorašniji? Krenula je za njima.

Nejasni srebrnkasti i grimizni pokazatelji zaigrali su na ekranu šlema uperenog ka kamenom zidu. Tragovi života. Zašla je za ugao. Tamnocrveni tonovi rascvetali su se u jantarne, narandžaste, plave i zelene nijanse. *Imamo preživelog*, pomislila je.

Brzo je kucala po komandama na dlanu. Prebacila se s infracrvenog na normalni spektar. Preživeli je bio ženskog roda. Rebra su joj neprirodno štrčala. Posle svakog plitkog udisaja zatezala su crnu kožu, kao

da će je pocepati. Stomak ispod rebara nije bio ulegnut, u skladu s očekivanjima. Ponovo je uključila infracrveni spektar i potvrdila sumnje. Ženka je bila noseća.

Posegla je za novim valjkom za uzorak, ali se zaustavila u pola pokreta. Neko je vukao noge po tlu iza nje.

Okrenula se na vreme da ugleda krupnog mužjaka. Povodio se u skučenom prostoru. Bio je gotovo dvadeset procenata viši od prosečnog muškog pripadnika vrste. Imao je šira ramena. Vođa plemena? Njegova rebra bila su čudno isturena, gore nego kod ženke. Zakrtilo je oči podlakticom da bi se zaštitio od svetlosti s njenog šlema. Bacio se na nju. Držao je nešto u ruci. Dohvatila je štap za omamljivanje. Zateturala se unazad od ženke. Krupni mužjak joj se približavao. Uključila je štap. Mužjak je, nadomak nje, skrenuo u stranu. Pao je pored ženke. Ponudio joj je ono što je nosio – iskidani truli komad mesa. Žudno ga je zagrizla. Mužjak je oslonio glavu na kameni zid i sklopio oči.

Naučnica se upinjala da kontroliše disanje.

U šlemu je odjeknuo jasno uznemiren saradnikov glas. „Alfa modul 1. Dobijam nenormalna očitavanja tvojih životnih pokazatelja. Da li si u opasnosti?“

Žurno je kuckala po komandama na dlanu. Isključila je senzore u odelu i video-signal. „Negativno, Module 2.“ Nastavila je posle kraće pauze. „Verovatno je reč o kvaru na odelu. Nastavljam sa sakupljanjem uzoraka od poslednja dva preživela podvrste 8472.“

Uzela je valjak i klekla pored krupnog mužjaka. Prislonila ga je na unutrašnji deo lakta njegove desne ruke. Podigao je ruku prema njoj čim je osetio dodir uređaja. Nežno ju je stisnuo za podlakticu. Umirući čovek nije imao snage ni za šta drugo. Ženka je pojela trulo meso, verovatno poslednji obrok. Zurila je ispred sebe gotovo beživotnim očima.

Valjak je pisnuo jednom, pa drugi put. Naučnica ga nije sklonila. Nepomično je sedela u mračnoj pećini. Nešto joj se dešavalo. Mužjakov stisak se olabavio. Glava mu je pala na zid. Podigla ga je pre no što je shvatila šta radi. Prebacila ga je preko jednog i zabacila ženku preko drugog ramena. Egzoskelet odela je lako podnosio njihov teret. Izašla je iz pećine. Trudila se da održi ravnotežu na pepelom pokrivenom kamenitom grebenu.

Deset minuta kasnije prešla je preko plaže. Vrata broda su se razdvojila pred njom. Ušla je u brod i položila tela na dvojica nosila. Skinula je

Tajna Atlantide

zaštitno odelo i hitro prebacila preživela do operacione sale. Bacila je pogled preko ramena pa usmerila pažnju na radnu jedinicu. Razmotrila je nekoliko simulacija i počela da prilagođava algoritme.

Začula je glas iza svojih leđa: „Šta to radiš?“

Okrenula se u mestu. Nije čula otvaranje vrata. Njen saradnik je stajao na do vratku. Pogledom je ispitivao sobu. Isprva je delovao zbunjeno, a zatim uspaničeno. „Da li...“

„Ja...“ Mozak joj je ubrzano radio. Rekla je jedino što joj je palo na pamet. „Izvodim eksperiment.“

Prvi deo

TAJNE

ORHIDEJIN DISTRIKT
MARBELJA, ŠPANIJA

Doktorica Kejt Vorner gledala je kako se žena vezana kaiševima trza i propinje na improvizovanom operacionom stolu. Sve jače se grčila. Krv joj je liptala iz usta i ušiju.

Kejt je najteže padalo što ne može ništa da uradi za nju. Nije uspjela da se navikne na smrt pacijenta ni u medicinskoj školi ni na stažiranju. Nadala se da se nikad neće navići.

Prišla je ženi. Stisnula je za levu ruku. Stajala je pored nje dok grčevi nisu prestali i dok nije ispuстила poslednji dah. Glava joj je pala u stranu.

U sobi je zavladała tišina. Čulo se samo kapanje krvi sa stola po plastici na podu. Čitava soba bila je obložena debelim slojem plastike. Ova prostorija bila je nešto najbliže operacionoj sali u odmaralištu. Pre katastrofe služila je kao dvorana za masažu u velnes centru. Kejt je izvodila eksperimente čiju svrhu nije razumela, na stolu na kom su pre tri meseca bogati turisti maženi i paženi.

Jedva čujno zujanje elektromotora iznad njene glave narušilo je tišinu. Oko video-kamere usmerilo se s lica mrtve žene na Kejtino. Nemo joj je poručivalo da požuri i popuni izveštaj.

Strgnula je masku s lica i nežno položila ženinu ruku na stomak. „Eksperiment atlantiđanske kuge Alfa-493: rezultat negativan. Subjekat Marbelja-2918.“ Pogledala je ženu. Pokušavala je da smisli odgovarajuće ime za nju. Možda su mislili da će joj posao biti lakši ako ne bude znala imena subjekata. Prevarili su se. Niko ne zasluđuje da bude broj ili da umre bezimen.

Pročistila je grlo. „Ime subjekta je Marija Romero. Vreme smrti: 15.14. Najverovatniji uzrok smrti je... isti kao i kod trideset ljudi koji su već izdahnuli na ovom stolu.“

Strgla je gumene rukavice. Bacila ih je na plastikom pokriveni pod, pored sve veće barice krvi. Okrenula se i zakoračila ka vratima.

Zvučnici na tavanici oživele su pucketajući.

„Moraš da obaviš autopsiju.“

Zurila je u kameru. „Obavi je sam!“

„Molim te, Kejt.“

Držali su je u gotovo potpunom mraku, ali je u jedno bila sigurna: bez nje nisu mogli. Bila je imuna na atlantiđansku kugu. To ju je činilo savršenom osobom za eksperimente. Martin Grej doveo ju je ovamo pre nekoliko nedelja. Odonda je izvršavala njegova naređenja. Sve odlučnije je tražila odgovore. Dobijala je samo obećanja.

Pročistila je grlo i odlučnije progovorila. „Završila sam za danas.“ Otvorila je vrata.

„Stani! Znam da želiš odgovore. Uzmi uzorak pa ćemo razgovarati.“

Pogledala je metalna kolica koja su čekala u hodniku, kao i trideset puta ranije. Jedna misao joj je prošla kroz glavu: poluga. Dohvatila je pribor za uzimanje krvi i prišla Mariji. Zarila je iglu u pregib pokojničine ruke. Uzimanje krvi uvek traje duže kada srce stane.

Izvukla je iglu kad je napunila ampulu. Prišla je kolicima. Stavila je uzorak u centrifugu. Okretao se nekoliko minuta. Zvučnik iza nje je izrigao naređenje. Znala je šta poručuje. Sačekala je da centrifuga prestane da se okreće. Dohvatila je ampulu, gurnula je u džep i pružila korak niz hodnik.

Obično bi nakon obavljenog posla obišla dečake. Danas je morala da uradi nešto pre toga. Ušla je u sobicu i legla na krevet. Prostorija golih zidova bez prozora podsećala je na zatvorsku ćeliju. Na njoj je bio gvozdeni krevetski okvir sa srednjovekovnom prostirkom. Pretpostavljala je da je pripadao čistačici. Uslovi su bili na granici podnošljivosti.

Sagnula se i počela da pipa u mraku ispod kreveta. Napipala je bocu votke. Izvukla ju je iz skrovišta i dograbila papirnu čašu sa stočića. Dunula je da ukloni prašinu i nasula zdravu količinu žestokog pića. Iskapila ga je nadušak.

Tajna Atlantide

Spustila je bocu i legla. Ispružila je ruke iznad glave i pritisla dugme radio-aparata, jedinog izvora podataka o spoljašnjem svetu. Nije mogla da veruje rođenim ušima.

Radio je javljao da je svet spasen atlantiđanske kuge zahvaljujući čudesnom leku: orhideji. Razvijene države zatvorile su granice i proglasile vanredno stanje posle izbijanja pandemije. Nikad nije javljeno koliko ljudi je stradalo. Preživeli, koliko god da ih je bilo, sprovedeni su u zaštićene Orhidejine distrikte – ogromne logore u kojima su ljudi preživljavali zahvaljujući dnevnim dozama orhideje, leka koji je suzbijao dejstvo kuge, ali je nije lečio.

Deset godina je radila klinička ispitivanja. Poslednjih nekoliko godina tražila je lek za autizam. Znala je da se lekovi ne razvijaju preko noći, bez obzira na količinu novca utrošenu za njihov razvoj. Orhideja je morala biti laž. Kako svet zapravo izgleda ako je to istina?

Do nje su dopirali samo delići istine. Martin je pre tri nedelje spasao nju i dvojicu dečaka s klinike za ispitivanje leka za autizam od sigurne smrti u ogromnoj podzemnoj strukturi ispod Gibraltarskog zaliva. Kejt i dečaci su u tu strukturu – koju je sad smatrala izgubljenim gradom Atlantidom – dospeli kad su pobjegli iz sličnog kompleksa tri kilometra ispod Antarktika. Njen biološki otac Patrik Pirs pokrivao je njihovo bekstvo iz Gibraltara aktiviravši dve nuklearne bombe. Uništio je drevnu ruševinu i digao toliko prašine zemlje i stena da zamalo nije zagušio uski moreuz. Martin ih je odvezao u maloj podmornici nekoliko minuta pre eksplozija. Podmornica je, preko krhotinama prekrivenog mora, nekako stigla do španske Marbelje – odmarališta na osamdeset kilometara uz obalu od Gibraltara. Iskrkali su se iz podmornice i ušli u Marbelju pod okriljem noći. Nije obraćala pažnju na okolinu zato što joj je Martin rekao da se neće dugo zadržavati. Nije joj promaklo da su ušli u dobro čuvani kompleks. Ni ona ni dva dečaka odonda nisu izašli iz velnes centra.

Martin joj je predočio da bi mogla da doprinese istraživanju, pokušaju da se pronađe lek za atlantiđansku kugu. Od dolaska u kompleks nije viđala nikog izuzev ljudi koji su joj donosili hranu i uputstva za rad.

Vrtela je ampulu u ruci. Pitala se zašto im je tako važna, kad će doći po nju i ko će je uzeti.

Pogledala je na sat. Uskoro će podnevne vesti. Nije ih propuštala. Govorila je sebi da želi da zna šta se događa po svetu, ali je istina bila

jednostavnija. Zanimale su je vesti o jednoj jedinoj osobi: Dejvidu Vejlu. Nije ih bilo. Verovatno ih neće ni biti. Postojala su dva izlaza iz grobnica na Antarktiku. Kroz kilometarsko ledeno okno ili preko portala na Gibraltaru. Njen otac je zauvek zatvorio izlaz na Gibraltaru. Vojska Imari internacionala raspoređena je oko dubokog okna na ledenom kontinentu. Ubiće Dejvida ako se pojavi. Pokušala je da suzbije neprijatnu misao kad je čula glas spikera na radiju.

Slušate BBC, glas trijumfa čovečanstva u ovom sedamdeset osmom danu atlantičanske kuge. Donosimo vam tri specijalna izveštaja. Prvi se tiče četvorice radnika na morskoj bušotini, koji su preživeli tri dana na moru bez hrane. Pronašli su utočište u Orhidejin distrikt Korpus Kristija u Teksasu. Drugi je specijalni izveštaj Hjuga Gordona, koji je posetio gigantski centar za proizvodnju orhideje pored Drezdena u Nemačkoj, i koji demantuje zlobne glasine da je proizvodnja leka za borbu protiv kuge u zastoju. Završićemo vesti izveštajem s okruglog stola četiri ugledna pripadnika Kraljevske akademije nauka, koji jednodušno predviđaju da će lek biti pronađen za nekoliko nedelja umesto za nekoliko meseci.

Prvo ćemo vam ponuditi izveštaje o hrabrosti i istrajnosti iz južnog Brazila, u kom su borci za slobodu juče izvojevali odlučnu pobeđu protiv gerilskih snaga iz Argentine pod kontrolom Imarija.

2

CENTAR ZA PREVENCIJU I KONTROLU BOLESTI (CDC*)
ATLANTA, DŽORDŽIJA

Doktor Pol Brener je umorno protrljao očne kapke. Sedeo je za svojim kompjuterom. Dvadeset sati nije oka sklopio. Mozak mu je pregoreo, što je loše uticalo na njegov radni učinak. Na intelektualnom nivou, znao je da mu je odmor neophodan, ali nije mogao da natera sebe da prestane da radi. Kompjuterski ekran je blesnuo i oživeo. Odlučio je da pogleda poruku i da se odmori, najviše jedan sat.

1 NOVA PORUKA

* Skr. od *Centres for Disease Control and Prevention* – vodeći javni zdravstveni institut u SAD. (Prim. prev.)